

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **SK Brno Slatina z. s.**, IČO 04747062
sídlem U Svitavy 1077/2, 618 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**,
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1
zastoupenému advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2021, č. j. MPO 301979/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 22. 3. 2021, č. j. MPO 301979/2021, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o dotaci podané v rámci Výzvy 2 Programu podpory podnikatelů postižených celosvětovým šířením onemocnění COVID-19 způsobeného virem SARS-CoV-2 „COVID – Nájemné Výzva 2“ (dále jen „dotace“ či „výzva“), z důvodu, že žadatel neodpovídá okruhu oprávněných žadatelů o dotaci.
2. Žalobce se cítí být zkrácen na svých právech vydáním napadeného usnesení, neboť přestože splnil veškeré podmínky, požadovanou dotaci nezískal. Předně namítá nesprávné skutkové a právní posouzení. Z veřejně dostupných rejstříků je totiž známo, že spolek podmínkám vyhověl, protože je právnickou osobou, která vykonává podnikatelskou činnost na základě zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“). Spolek disponuje živnostenskými oprávněními v předmětu podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obory činnosti Velkoobchod a maloobchod; Nákup, prodej, správa a údržba nemovitostí; Provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti a v předmětu podnikání Hostinská činnost. Spolek má k výkonu předmětu podnikání provozovnu badmintonové haly s názvem „XArena“ na adrese Tuřanka 1512/55, Brno (dále jen „provozovna“), kde provozuje svoji hlavní a vedlejší (též podnikatelskou) činnost.
3. Žalobce dále uvádí, že v provozovně za úplatu pronajímá veřejnosti badmintonové kurty a poskytuje prodej zboží a drobného občerstvení. Touto podnikatelskou činností spolek získává finanční prostředky na realizaci své hlavní činnosti a naplnění účelu spolku, kterým je (jak je uvedeno i ve stanovách) podpora a rozvoj sportu a souvisejícího kulturního a sportovního vyžití členů spolku a dalších osob. Získané finanční prostředky spolek využívá zejména k placení nájemného za užívání prostoru sloužícího k podnikání (badmintonové haly) dle nájemní smlouvy ze dne 1. 10. 2016 a ostatních nákladů souvisejících s provozem haly, bez něhož by účel spolku nemohl být naplňován. Dle stanov spolek nabývá finanční prostředky z vedlejší činnosti související s naplňováním cílů činnosti a účelu spolku, z výnosů z nakládání s majetkem spolku, z příjmů z reklam a z nájemného.
4. Vedlejší činnost zahrnující podnikání podle živnostenského zákona dle žalobce vyplývá též z účetní závěrky za rok 2019 a 2020 a z přiznání k dani z příjmu právnických osob za roky 2019 a 2020. Z výkazu zisku a ztráty spolku k 31. 12. 2019 plyne, že spolek svojí vlastní hospodářskou činností dosáhl výnosu 3 544 000 Kč a výsledek hospodaření z této činnosti činil před zdaněním 258 000 Kč. Výnosů bylo dosaženo tržbami z provozu sportbaru v rámci provozovny, z pronájmu badmintonových kurtů a tržbami z reklamy. V roce 2020 došlo k poklesu tržeb v důsledku pandemie onemocnění COVID-19, kdy výsledek hospodaření před zdaněním činil ztrátu 108 000 Kč. Z těchto údajů je zřejmé, že spolek tuto vedlejší činnost v podobě podnikání nezbytně potřebuje. Taktéž je zjevné, že v důsledku pandemie a usnesení Vlády č. 1103 ze dne 26. 10. 2020 o přijetí krizového opatření, jímž byl mimo jiné zakázán maloobchodní prodej a poskytování služeb v provozovnách a též zakázán provoz a používání sportovišť ve vnitřních prostorech staveb. Za účelem snížení negativních ekonomických dopadů těchto opatření vznikla státní podpora formou dotací dle podmínek COVID-Nájemné, Výzva 2.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhuje zamítnutí žaloby. Žalovaný v případě spolků důsledně přezkoumává, zda naplňují definici podnikatele např. ve smyslu ustanovení § 217 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“). Z toho

důvodu se žalovaný prostřednictvím systému AIS MPO žalobce opakovaně dotazoval, zda má jiné příjmy z podnikatelské činnosti mimo členských příspěvků, přičemž žalovaný uvedl, že podnikatelskou činnost neprovozuje za účelem dosažení zisku. V důsledku tohoto prohlášení žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání dotace, když (mimo jiné) nesplňuje definici podnikatele dle ust. § 420 odst. 1 občanského zákoníku. Z prohlášení žalobce je tak zřejmé, že podnikatelskou činnost nevykonával, resp. nevyužíval své živnostenské oprávnění. Žalobce nadto odpovídá za správnost a úplnost údajů a dokladů uvedených v žádosti a žalovaný nemůže nést odpovědnost za to, že žalobce mu poskytl nesprávné údaje. Závěrem žalovaný uvádí, že pokud by žalobce doložil k žádosti podklady, které předložil spolu se žalobou soudu, byl by pravděpodobně se svojí žádostí úspěšný. Žalovaný však rozhodl v souladu se zákonem, neboť rozhodl na základě tvrzení a důkazů, které mu byly v době vydání rozhodnutí známy a předloženy.

6. Žalobce v replice setrvává na žalobních argumentech, přičemž doplňuje, že žalovanému poskytl informace o provozovně žalobce, v nichž uvedl, že se jedná o „*Komerčně provozována sportoviště ve vnitřních prostorech staveb (např. tělocvičny, hřiště, kluziště, kurty, ringy, herny bowlingu nebo kulečnicku, tréninková zařízení), posilovny a fitness centra.*“ I z tohoto důvodu bylo nadbytečné požadovat další informace k podnikatelské činnosti žalobce, který nadto jako právní laik není schopen správně vyhodnotit, jaký druh informace po něm žalovaný požaduje. Tvrzení žalovaného o tom, že kdyby žalobce poskytl údaje a podklady, které připojil k žalobě, byl by pravděpodobně se svojí žádostí úspěšný, žalobce považuje za další důkaz nezákonného postupu žalovaného, který se při rozhodování opřel výhradě o neúplné dodatečné vyjádření žalobce. Žalobce navíc nebyl poučen o tom, jak má svoji podnikatelskou činnost doložit. Žalobce disponuje platnými živnostenskými oprávněními, o kterých se mohl žalovaný přesvědčit z živnostenského rejstříku.
7. Žalovaný v duplice setrval na svém předchozím vyjádření a doplnil, že přestože i spolky mohou vyvíjet podnikatelskou činnost, ne všechny tak činí. Proto žalovaný vždy pečlivě zkoumá, zda žádající spolek definici podnikatele naplňuje. Z obsahu spisu nebylo patrné, zda tomu tak je, a proto se žalovaný obrátil s dotazem na žalobce, kdy ten uvedl, že příjmy z podnikatelské činnosti nemá.
8. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jak bude rozvedeno dále. Účastníci nadto s takovým projednáním výslovně souhlasili.
9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a věc posoudil takto:
10. Podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodu rozhodnutí.*
11. Podle ust. § 420 odst. 1 občanského zákoníku *Kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.*

12. Podle ust. § 421 odst. 2 občanského zákoníku *Má se za to, že podnikatelem je osoba, která má k podnikání živnostenskou nebo jiné oprávnění podle jiného zákona.*
13. Podle ust. § 217 odst. 2 občanského zákoníku *Vedle hlavní činnosti může spolek vyvíjet též vedlejší hospodářskou činnost spočívající v podnikání nebo jiné výdělečné činnosti, je-li její účel v podpoře hlavní činnosti nebo v hospodárném využití spolkového majetku.*
14. Podle ust. § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“) *Živností je soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.*
15. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je rozhodnutí přezkoumatelné, kterou jsou soudy povinny zabývat se i bez návrhu. V případě shledání nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí by bylo vyloučeno meritorní posouzení žaloby. Soud konstatuje, že vada nepřezkoumatelnosti představuje nejzávažnější nedostatky rozhodnutí, ať už jde o nesrozumitelnost rozhodnutí (z výroku není zřejmé, jaká práva či povinnosti jsou ukládány či deklarovány) či nedostatek důvodů odůvodnění (z rozhodnutí není zřejmé, na jakých úvahách správní orgán založil své rozhodnutí nebo není zřejmé, z jakých důkazů vycházel). Dílčí nedostatky rozhodnutí, je-li toto srozumitelné a ve svém celku osvětluje důvody, pro které bylo vydáno, nemohou způsobit vadu nepřezkoumatelnosti. Tyto závěry jsou v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, konkrétně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38: „*Současné je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).“*
16. Jelikož je napadené usnesení o zastavení řízení správním rozhodnutím, je na něj třeba klást stejné nároky jako na jakékoliv jiné rozhodnutí správního orgánu, zejména pak požadavek na řádné odůvodnění správního rozhodnutí. Z toho musí být zřejmé, na základě jakých úvah dospěl správní orgán ke svým závěrům. Dle judikatury správních soudů je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj nelze zjistit, o čem, jak nebo proč bylo tak rozhodnuto. Tuto vadu přitom nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Odůvodnění musí obsahovat skutková zjištění, hodnocení důkazů, jakož i právní závěry z nich vyplývající (např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63). Je-li v odůvodnění pouze odkazováno na podklady založené ve spise bez jakékoliv právní úvahy, a tyto podklady, další důkazy a argumentace účastníka řízení nejsou nijak hodnoceny či vypořádány, trpí takové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36).

17. Co se týče napadeného rozhodnutí, z jeho odůvodnění vyplývá pouze to, že žalobce nesplňuje podmínku dle bodu 4.1 a) Výzvy 2, tj. že není podnikatelem dle živnostenského zákona ani nepodniká obdobným způsobem. Toto odůvodnění soud považuje za zcela nedostatečné, neboť v něm absentují základní prvky, které byly judikaturou správních soudů dovozeny jako nezbytné pro to, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné. V odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutková zjištění, hodnocení důkazů i právní závěry z nich vyplývající. Žalovaný se omezil pouze na strohé konstatování, že žalobce není podnikatelem. Z odůvodnění však nevyplývá, na základě jakých úvah a podkladů žalovaný tento závěr přijal. Takový nedostatek nemůže být zhojen pouhým odkázáním na relevantní pasáž podmínek pro přiznání dotace. Účastníci řízení a ostatně ani soud při přezkumu napadeného rozhodnutí nemají povinnost v odkazovaných materiálech dohledávat důvody, pro které bylo řízení zastaveno, tedy na základě kterých kritérií žalobce není pro účely přiznání dotace podnikatelem. Je povinností žalovaného správního orgánu, aby z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně plynulo, z jakých důvodů není žalobce považován za podnikatele. Pouhé kategorické prohlášení, že žalobce není podnikatelem bez odkazu na podklady ve spisovém materiálu a bližšího odůvodnění je zcela nedostačující. Žalovaný v odůvodnění nijak nehodnotil žalobce a jeho činnost, ať už hlavní či vedlejší, jakož ani neozřejmil, na základě jakých podkladů k závěru, že žalobce není podnikatelem, dospěl, natož aby specifikoval, které ze zákonem stanovených kritérií v definici podnikatele žalobce nesplňuje.
18. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ozřejmil důvody, které vedly k zastavení řízení o žádosti, avšak tyto důvody nezahrnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že nedostatky odůvodnění rozhodnutí nemohou být zhojeny ve vyjádření k podané žalobě. K tomu blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008-99. Z posledního citovaného rozsudku vyplývá, že je-li napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, musí jej soud zrušit dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.: „V případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu je tedy krajský soud povinen toto rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ex offio bez jednání zrušit; naopak přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91.“ Pokud by žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí tak, jak to učinil v rámci písemného vyjádření k žalobě, pravděpodobně by své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti nezatížil.
19. Na základě shora uvedeného Městský soud v Praze dospěl k závěru, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Na okraj pak soud ještě znovu podotýká, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, které je v tomto ohledu daleko podrobnější (srov. již výše zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 - 99).

20. Závěrem soud poznamenává, že v důsledku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nebylo možné vypořádat všechny žalobní námitky, neboť z napadeného rozhodnutí nijak neplynou závěry o tom, proč žalobce nemůže být považován za podnikatele. Na základě obsahu správního spisu však soud může ve stručnosti učinit alespoň dílčí závěry ohledně toho, zda žalovaný měl dostatečné informace o podnikatelské činnosti žalobce či nikoliv. Rovněž se soud mohl vyjádřit k procesnímu postupu, který žalovaný zvolil za účelem získání dalších informací ohledně podnikatelské činnosti žalobce.
21. Na jednu stranu soud přisvědčuje žalovanému, že je povinností žadatele tvrdit a doložit všechny potřebné informace a podklady, aby mohlo být o jeho žádosti řádně rozhodnuto. Žalobce v žádosti ke své provozovně uvedl (typ provozu), že se jedná o *komerčně provozovaná sportoviště ve vnitřních prostorech staveb*. Již z této informace mohlo být žalovanému zřejmé, že se jedná o typ provozu za účelem dosažením zisku. Slovo „komerční“ má mnoho významů, mezi nimi též synonyma „obchodní“ či „podnikatelský“, ale též „zaměřený na zisk“. Dle stanov pak spolek nabývá finanční prostředky z vedlejší činnosti související s naplňováním cílů činnosti a účelu spolku. Soudu tak není zřejmé, proč bylo žalovanému nejasné, zda žalobce podniká za účelem dosažení zisku. Z veřejně dostupného živnostenského rejstříku pak plyne, že žalobce disponuje mimo jiné živnostenským oprávněním *Provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti*. Přestože žalobce mohl k žádosti doložit i další podklady, např. výkaz zisku a ztráty (tento není zveřejněn ve sbírce listin ve spolkovém rejstříku) nebo daňové přiznání, soud je přesvědčen, že informace, které měl žalovaný k dispozici, byly dostačující k učinění závěru, zda žalobce podniká za účelem dosažení zisku či nikoliv. Co se týče průkaznosti těchto podkladů, nesrovnalosti se žalovaný pokoušel odstranit pouze dotazem, zda žalobce podniká a jak často tak činí. Žádné další podklady si žalovaný nevyžádal.
22. Co se týče samotné výzvy žalovaného zveřejněné v systému AIS MPO, soud tuto považuje za zavádějící. Žalovaný se žalobce dotázal, zda provozuje svoji podnikatelskou činnost za účelem dosažení zisku. V případě podnikání spolků se takový dotaz může skutečně jevit nejednoznačně. Jakkoliv mohou spolky vykonávat podnikatelskou činnost, musí se jednat o činnost vedlejší, přičemž tato musí sloužit k financování hlavní činnosti spolku nebo k hospodárnému využití spolkového majetku. Spolky na rozdíl od obchodních korporací či podnikatelů – fyzických osob nemohou vyvíjet podnikatelskou činnost za účelem generování čistého zisku, ale tento musí znovu vložit do spolku tím, že z něj budou financována zařízení a aktivity potřebné k naplňování jeho hlavního účelu. Přestože se žalovaný žadatele dotázal de facto zákonnou definicí, tj. zda provozuje podnikatelskou činnost za účelem dosažení zisku, mohla tato formulace v žadateli vyvolat mylnou domněnku, že se žalovaný dotazuje, zda žalobce podniká za účelem „generování“ zisku. Žalobce i proto uvedl, že za účelem dosažení zisku nepodniká, avšak nebylo tím myšleno, že žádný zisk nemá. Jen stěží lze usuzovat, že na pronájem provozovny, na nějž žalobce žádal dotaci, získává žalobce finanční prostředky pouze z členských příspěvků, sponzorských darů či dotací. Z těchto okolností tak zjevně plyne, že žalobce nepochopil „nešťastně“ formulovanou výzvu žalovaného, a tak namísto aby uvedl, že zisk z podnikání využívá na naplňování hlavní činnosti spolku, uvedl, že žádný zisk nemá, což je však v rozporu s údaji v žádosti, čestném prohlášení či stanovami žadatele.
23. Nad rámec soud pouze poznamenává (neboť toto odůvodnění absentovalo v napadeném rozhodnutí), že definice podnikatele dle ust. § 420 odst. 1 občanského zákoníku není ani

zdaleka jedinou definicí podnikatele dle českého právního řádu (viz např. § 421 odst. 2). Zvláště vzhledem ke specifické úpravě podnikatelské činnosti spolků tak měl žalovaný svoji výzvu formulovat způsobem, aby byla zcela jednoznačná.

24. Na základě shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
25. Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V dalším řízení bude na žalovaném, aby přezkoumatelným způsobem odůvodnil své závěry ohledně skutečnosti, že žalobce není podnikatelem, dospěje-li po opětovném posouzení žádosti k těmto závěrům, a tyto opřel o skutková zjištění a relevantní ustanovení právních předpisů.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu